

Sygn. akt II Ka 239/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Marek Konrad

Protokolant: Ewa Pędzich

Przy udziale oskarżyciela

po rozpoznaniu w dniu: 10.06.2016r.

sprawy: **T. D.**

obwinionego o popełnienie czynu z art. 86§1kw

z powodu apelacji: obwinionego i obrońcy obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 15.03.2016r. w sprawie II W 1173/14

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. B. kwotę 516,60zł (łącznie z VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kwotę 86,00 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z dojazdem do Sądu

III. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za II instancję w kwocie 100 zł w tym kwotę 50 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt IIKa 239/16

UZASADNIENIE

T. D. obwiniony został o to, że:

W dniu 18 października 2014r. około godziny 6:55 w P. na ul. (...) na wysokości skrzyżowania z ulica (...) kierując pojazdem M. (...) o nr rej. (...) w wyniku gwałtownego hamowania spowodował zdarzenie drogowe z jadącymi za nim pojazdami i oddalił się z miejsca zdarzenia

Tj. o popełnienie czynu z art. 86§1kw

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 15 marca 2016.r w sprawie IIW 1173/14 obwinionego T. D. w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że w dniu 18 października 2014r.w P. na ul. (...) na wysokości skrzyżowania z ulica (...)kierując pojazdem M. (...) o nr rej. (...) w wyniku podjęcia nieuzasadnionego okolicznościami manewru gwałtownego hamowania, doprowadził do kolizji z jadącym za nim pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez D. D. a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia, tj. czynu z art. 86§1kw i za to skazując go wymierzył mi karę grzywny w wysokości 500zł.

Rozstrzygnął także o kosztach sądowych w tym opłacie.

Apelacje od powyżej opisanego wyroku wnieśli obrońca obwinionego oraz sam obwiniony.

Obrońca obwinionego wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania – art. 5§2kpk w zw. z art. 8kpw poprzez rozstrzygnięcie powziętych przez Sąd wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym na niekorzyść obwinionego:

- w odniesieniu do okoliczności dotyczących działania w aucie obwinionego systemu ESS – którego działanie powinno przy dużej sile hamowania uruchomić światła awaryjne co nie miało miejsca,

2. obrazę przepisów postępowania – art. 7§2kpk w zw. z art. 8kpw poprzez dowolną ocenę dowodów w szczególności w postaci zeznań świadków – D. D. oraz M. P., i danie im wiary co do okoliczności jakie podawali oni w swoich zeznaniach.

3. obrazę przepisów postępowania – art. 39kpw w zw. z art. 366§1kpk w zw. z art. 193kpk poprzez nie dopuszczenie w sprawie dowodu w postaci opinii biegłego na okoliczność rekonstrukcji przebiegu zdarzenia, kiedy to wedle skarżącego istotne elementy zdarzenia winny być wskazane i zrekonstruowane przez biegłego,

4. obrazę przepisów postępowania – art. 410kpk w zw. art. 8§2kpw , poprzez przyjęcie, iż pokrzywdzony poruszał się w granicach kilku – kilkunastu metrów os pojazdu obwinionego, podczas gdy nie przemawia za tym żaden z ujawnionych dowodów.

W konkluzji apelacji wniósł o uniewinnienie obwinionego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obwiniony T. D. zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego uchylenie.

Stwierdzić należy, iż obwiniony nie sformułował zarzutów, w swojej apelacji wskazał swoją wersję zdarzenia, jednocześnie podnosząc inne, nie związane ze sprawą aspekty stanowiące jego własne oceny i zapewne przypuszczenia, odnoszące do działania Policji, Prokuratury oraz Sądu.

Zważywszy na treść apelacji uznać należy, iż obwiniony kwestionując zapadły wyrok kwestionuje ustalenia Sądu Rejonowego i w tym też kierunku apelacja ta zostanie omówiona.

Sąd zważył co następuje:

Zarówno apelacja obrońcy obwinionego, jak również samego obwinionego są niezasadne a podnoszone w nich zarzuty oraz argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie znalazły akceptacji Sądu Okręgowego.

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd Okręgowy w całości podzielił bowiem argumentację Sądu Rejonowego, a także wnioski jakie wyciągnął on po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym.

Zdaniem bowiem Sądu Okręgowego wnioski jakie wyciągnął Sąd Rejonowy co do zachowania na jezdni obwinionego i jego sprawstwa czynu z art. 86§1kw są całkowicie prawidłowe i logiczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego przebieg zdarzenia jest niewątpliwy i ustalony na podstawie zeznań dwóch naocznych świadków, których zeznania są spójne, logiczne i co najważniejsze korespondują ze sobą.

Otóż obwiniony kierując samochodem na ulicy (...)w P., bez żadnego powodu, niespodziewanie i gwałtownie zahamował co skutkowało uderzeniem w kierowany przez niego samochód przez inny pojazd.

Zarówno świadek D. D. jak i M. P. przedstawili tę właśnie wersję, wskazując, iż prędkość ich pojazdu nie była duża, odległość pomiędzy pojazdami „normalna” a nadto - samochód kierowany przez obwinionego po uderzeniu – odjechał.

Jak wynika z treści uzasadnienia, Sąd Rejonowy poddał dowody w postaci zeznań tychże świadków wnikliwej analizie, słusznie uznając, iż zasadniczo, sprawcą tego typu zdarzeń drogowych – najechanie na tył innego pojazdu jest kierowca pojazdu najeżdżającego, rzadko zaś kierowca pojazdu najechanego (uderzonego).

Kierowca pojazdu jadącego z tyłu, winien poruszać się w taki sposób – co do prędkości oraz odległości do pojazdu poprzedzającego, że w razie nawet gwałtownego hamowania pojazdu przed nim, iż będzie istniała możliwość bezkolizyjnego zatrzymania własnego pojazdu.

Jak jednak zauważył Sąd Rejonowy od tej zasady są wyjątki – jednym z tych wyjątków jest właśnie gwałtowne hamowanie, którego ze względu na okoliczności nie można uznać za uzasadnione.

Jak całkowicie słusznie ustalił Sąd Rejonowy właśnie z tą sytuacją mamy miejsce w sprawie niniejszej. Biorąc pod uwagę dowody w postaci zeznań wyżej wskazanych świadków, trudno nie podzielić tego wniosku.

Za niezasadne uznać zatem należy zarzuty obrońcy obwinionego – co do oceny zeznań świadków. (...) oraz P.. Sąd Rejonowy dokonał ich oceny zgodnie z wymogami zawartymi a treści art. 7 kpk a Sąd Okręgowy nie dostrzegł w tej analizie żadnej dowolności.

Konkluzja ta prowadzi także do uznania za niezasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5§2kpk. Zastosowanie tego przepisu może mieć miejsce w sytuacji kiedy w sprawie w istocie istnieją wątpliwości, których usunąć się nie da. Takich wątpliwości w sprawie nie ma a skoro tak nie można mówić o zasadności naruszenia przez Sąd art. 5§2kpk.

Trudno także uznać za uzasadnione zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy treści art. 39kpw w zw. z art. 366§1kpk w zw. z art. 193kpk. oraz – w zasadzie zbieżny z tym zarzutem zarzut naruszenia art. 410kpk w zw. z art. 82kpw.

Zdaniem Sądu Okręgowego bowiem, okoliczności sprawy nie uzasadniały w żadnej mierze konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Dowód ten ma usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, przebiegu zdarzenia itp. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie niniejszej nie ma takich okoliczności, których istnienie skutkowałoby koniecznością powołania biegłego.

Istotne z punktu widzenia prawnokarnej oceny zachowania obwinionego okoliczności są przekonująco ustalone za pomocą innych dowodów, których jasność i pewność nie budzi wątpliwości. Powoływanie na okoliczności zdarzenia biegłego wydaje się całkowicie niecelowe.

Z całą pewnością nie uzasadnia powołania biegłego odmienna od poglądu Sądu ocena materiału dowodowego.

Sąd nie podzielił także zarzutu obrońcy obwinionego co do kwestii związanej z działaniem systemu ESS w pojeździe obwinionego.

Wywody Sądu Rejonowego są całkowicie przekonujące – po analizie materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy - Sąd Okręgowy w całości je podziela – zarówno w zakresie sprawności tego systemu jak i kwestii gwałtowności hamowania a ich powielanie wydaje się niecelowe.

Mając powyższe na uwadze apelację obrońcy obwinionego uznać należało za niezasadną.

Podobnie również Sąd nie uznał zasadności apelacji samego obwinionego.

Jak wspomniano wyżej apelacja ta zasadniczo nie zawiera sformułowanych zarzutów a stanowi ocenę całej sprawy – i innych całkowicie niezwiązanych ze sprawą okoliczności, jakiej dokonał obwiniony.

Jednakże zważywszy na elementy uzasadnienia apelacji uznać należy, iż zarzuca ona błąd w ustaleniach faktycznych, jakie poczynił Sąd Rejonowy.

Zarzut ten jest całkowicie niezasadny a zasadniczo kwestia ustalania stanu faktycznego w sprawie, została rozstrzygnięta przy omawianiu kwestii związanych z apelacją obrońcy obwinionego a wniosek jaki wyciągnąć można po analizie materiału dowodowego oraz sposobu procedowania przez Sąd Rejonowy jest jednoznaczny – Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. Ustalenia te znajdują pełne oparcie z zgromadzonym i przeprowadzonym na rozprawie materiale dowodowym.

Na marginesie stwierdzić jedynie wypada, iż taki błąd mógłby być wynikiem błędów proceduralnych dotyczących oceny materiału dowodowego - takich zaś obwiniony wszak nie wskazał.

Treść bowiem apelacji obwinionego stanowi zdaniem Sądu Okręgowego, wyłącznie prezentowaną przez T. D. wersję zdarzeń – niekoniecznie mających jakikolwiek związek ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Wersję pełną hipotez i zarzutów do funkcjonowania organów dochodzeniowych.

Brak nawet rzetelnej argumentacji na poparcie tez wygłaszanych przez obwinionego.

Dlatego też Sąd Okręgowy nie uznał zasadności także z tej apelacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.